

Arrest

nr. 140 602 van 9 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X
handelend in eigen naam alsook in haar hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam alsook in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X, op 12 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2014 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERDONCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, dient op 21 januari 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als partner in een duurzame relatie met een Belg.

De verzoekster dient tevens een aanvraag in voor haar minderjarige dochter, dit als bloedverwant in de neergaande lijn.

Op 31 januari 2013 legt de verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af met haar Belgische partner.

Op 19 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op diezelfde datum neemt de gemachtigde ook ten aanzien van verzoeksters dochter een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Aan de verzoekster wordt een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) betekend.

De verzoekster dient op 7 augustus 2013 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner duurzame relatie met dezelfde Belgische partner. Er wordt ook opnieuw een aanvraag ingediend voor verzoeksters minderjarige dochter, dit als bloedverwant in de neergaande lijn.

Op 3 februari 2014 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op diezelfde datum wordt ook ten aanzien van verzoeksters dochter een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Aan de verzoekster wordt een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) betekend.

De verzoekster dient op 20 februari 2014 een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, wederom als partner duurzame relatie met haar Belgische partner (bijlage 19ter). Er wordt op die datum tevens een aanvraag ingediend voor verzoeksters minderjarige dochter, dit als bloedverwant in neergaande lijn (bijlage 19ter).

Op 7 augustus 2014 beslist de gemachtigde om de beide aanvragen voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te weigeren, dit middels een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten werden tezamen, onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoekster ter kennis gebracht op 13 augustus 2014. Het betreft de thans bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden, is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 20.02.2014 werd ingediend door:

Naam: B(...) Voorna(a)m(en): V(...) V(...) S(...)

Nationaliteit: Suriname Geboortedatum: (...)

(...)

En kind: B(...), M(...) I(...)

Allen verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag tot verblijf als familielid van een Belg overeenkomstig art. 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Overeenkomstig dit wetsartikel dient aangetoond te worden dat de partners een duurzame en stabiele relatie onderhouden. Dit kan op verschillende manieren. Betrokkenen legden ter staving van de stabiliteit en duurzaamheid van de relatie niets meer voor, wellicht omdat zij reeds sinds 11.01.2013 wettelijk samenwonend zijn en daarmee menen dat aan de voorwaarde is voldaan. Echter, onderzoek door het parket, naar aanleiding van een aangifte voorgenomen huwelijk wijst uit dat

de relatie tussen de partners helemaal niet als stabiel en duurzaam kan omschreven worden (zie daartoe het advies van het parket dd.7.07.2014). Opmerkelijke vaststellingen bij dit onderzoek zijn alvast dat mijnheer voor verspreiding van kinderporno en aanranding van de eerbaarheid van minderjarigen in de gevangenis zit en mijnheer een sexwebcam bij hem thuis uitbaatte waarin betrokkene figureerde. Vandaar dat ertoe moet besloten worden dat ondanks de formele voorwaarde van 1 jaar samenwoning is voldaan, niet kan worden vastgesteld dat het totstandkomen van een duurzame levensgemeenschap worden geoogd, evengoed voor het voorgenomen huwelijk als, bij uitbreiding, de reeds bestaande wettelijke samenwoning. De wettelijke samenwoning kan daarom niet als rechtsgrond tot het bekomen van verblijfsrecht voor betrokkene worden aanvaard.

Onafgezien van deze bezwaren betreffende het duurzaam en stabiel karakter van de relatie dient bijkomend opgemerkt te worden dat evenmin is voldaan aan de middelenvereiste zoals beschreven in art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Daarin staat dat om gezinshereniging te kunnen bekomen, de Belgische referentiepersoon moet aantonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, minstens gelijk aan 120 % van het bedrag bedoeld in art. 14, §1, "° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen dient rekening gehouden te worden met hun aard en regelmaat en mag geen rekening gehouden worden met middelen verkregen uit aanvullende bijstandstelsels. Uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijkt de Belg een inkomen te ontvangen via de FOD Sociale zekerheid. Het is echter niet duidelijk wat de aard van dit inkomen is. Daardoor kan ook niet ingeschat worden wat de regelmaat en dus de stabiliteit van dit inkomen is. Verder wordt ook het bewijs overgemaakt dat er kinderbijslag ter beschikking zou zijn, echter met kinderbijslag mag geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan het verblijfsrecht aan betrokkene niet worden toegestaan.

Gezien het verblijfsrecht van betrokkene wordt geweigerd, dient eveneens de verblijfsaanvraag van het kind dat de betrokkene vergezeld, namelijk B(...) M(...) I(...), te worden geweigerd. Het verblijfsrecht voor de minderjarige werd aangevraagd overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 in functie van de stiefvader, de heer V(...). Echter, het kind dient de verblijfsituatie van de moeder te volgen."

De tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten, is als volgt gemotiveerd:

"Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat hoe dan ook niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekster voert in een eerste middel het volgende aan:

" Schending van een substantiële vormvereiste;
Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Op de beslissing die aan verzoekster ter kennis werd gebracht, staat geen handtekening vermeld.

Dit is een substantieel vormgebrek waardoor de beslissing nietig is.

De handtekening van de auteur van een administratieve beslissing moet immers beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is.

Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad van State van 08.05.2009 voor de beoordeling in een gelijkaardige situatie (R.v.St. 08.05.2009, T.Vreemd. 2009, 308)."

Waar het aan de verzoekster ter kennis gebracht afschrift van de bestreden beslissingen inderdaad enkel de naam van de gemachtigde ambtenaar bevat en niet diens handtekening, stelt de Raad evenwel vast dat het origineel van de bestreden akte (bijlage 20) zich in het administratief dossier bevindt en dat hierop wel degelijk de handtekening van de gemachtigde ambtenaar figureert. Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat een gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing de rechtsgeldigheid ervan niet aantast (zie onder meer: RvS 3 januari 2012, nr. 217.102). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, niet door het door de verzoekster beweerde substantieel vormgebrek zijn aangetast. De kritiek van de verzoekster kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

In de mate dat de verzoekster zich beroept op een schending van "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*", merkt de Raad op dat het administratief recht geen enig en uniek algemeen beginsel van behoorlijk bestuur kent, maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Overeenkomstig artikel 39/69, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Nu de verzoekster geen concreet beginsel van behoorlijk bestuur aanduidt en uit haar betoog evenmin kan worden afgeleid welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies geschonden acht, is het eerste middel op dit punt onontvankelijk.

In de mate dat de verzoekster met de verwijzing naar een arrest van de Raad van State van 8 mei 2009 zou betwisten dat de elektronische handtekening - zoals vermeld op het origineel van de bestreden beslissingen - rechtsgeldig is, merkt de Raad samen met de verweerder in de nota met opmerkingen op dat ingevolge het bepaalde in artikel 4 §5, van de Wet elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid aan de elektronische handtekening kan worden ontzegd, louter op grond van het feit dat zij in elektronische vorm is gesteld (RvS 24 september 2010, nrs. 207.655 en 207.656).

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht en van de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet. Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoekster doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen, blijkens de bewoordingen in de bestreden akte, werden getroffen op grond van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet en in uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit deze bewoordingen blijkt dat de weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijke beslissingen vormen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, "*bijlage 20*", ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving doch houdt niet in dat het om een één en ondeelbare beslissing zou gaan (RvS 23 januari 2014, nrs. 2226. 184 en 26.185).

De Raad stelt voorts vast dat het betoog van de verzoekster uiteenvalt in twee onderdelen. In het eerste onderdeel gaat de verzoekster in op de motivering van de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en in het tweede onderdeel

wordt de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten, onder de loep genomen.

3.2.1. Wat betreft de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden

De verzoekster voert ten aanzien van de eerste bestreden beslissing de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht het middelenonderdeel als volgt toe:

" 7. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

8. De motivering m.b.t. de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De gemachtigde van de staatssecretaris stelt in de bestreden beslissing :

"Echter, onderzoek door het parket naar aanleiding van een aangifte voorgenomen huwelijk wijst uit dat de relatie tussen de partners helemaal niet als stabiel en duurzaam kan omschreven worden (zie daartoe het advies van het parket dd. 7.07.2014.

(...) Vandaar dat ertoe moet besloten worden dat ondanks de formele voorwaarde van 1 jaar samenwoonst is voldaan, niet kan worden vastgesteld dat het totstandkomen van een duurzame levensgemeenschap worden geoogd, evengoed voor het voorgenomen huwelijk als, bij uitbreiding, de reeds bestaande wettelijke samenwoonst. De wettelijke samenwoonst kan daarom niet als rechtsgrond tot het bekomen van verblijfsrecht voor betrokkene worden aanvaard."

Er werd evenwel hoger beroep aangetekend tegen de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot voltrekking van het huwelijk van verzoekster en de heer V(...) en dus tegen de 'argumenten' die in het advies van het Openbaar Ministerie waren opgenomen.

Bijgevolg is de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd door louter naar het advies van het parket te verwijzen. Mogelijks beslist de rechtbank van eerste aanleg te Brugge dat er wél sprake is van een duurzame en stabiele relatie zodat het voorgenomen huwelijk kan doorgaan, hetgeen overigens de enige correcte beslissing zou zijn..."

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het deugdelijk karakter van de motieven van de eerste bestreden beslissing moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De verzoekster diende voor zichzelf alsook voor haar minderjarige dochter een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, dit in functie van de heer V(...) die een Belgische onderdaan is. Het wettelijk kader voor dergelijke aanvragen is gelegen in de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

In casu vergt het onderzoek naar de deugdelijkheid van de motieven van de eerste bestreden beslissing dus tevens een onderzoek van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° en 3° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; [...]”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet stelt voorts:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

[...]"

Hieruit blijkt dat de partner in een geregistreerd partnerschap enkel als familielid van een burger van de Unie c.q. Belg (in samenlezing met artikel 40ter van de vreemdelingenwet) in aanmerking komt indien deze aantoonbaar aan alle gestelde voorwaarden te voldoen, met name de voorwaarden a) tot en met f) zoals vermeld in artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet en de voorwaarden specifiek in het kader van gezinshereniging met een Belg zoals vermeld in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet. Het gaat duidelijk om cumulatief te vervullen voorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht aan een familielid van een Belg.

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt duidelijk dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zijn juridische grondslag vindt enerzijds in de artikelen 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet en anderzijds in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet, en dat de feitelijke grondslag kan worden gevonden enerzijds in de vaststelling dat niet is aangetoond dat de verzoekster en haar partner een duurzame en stabiele relatie onderhouden en anderzijds in de vaststelling dat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste en meer bepaald de voorwaarde dat de referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De gemachtigde concludeert dat "gezien het geheel van bovenstaande elementen" het verblijfsrecht aan de verzoekster niet kan worden toegestaan.

De Raad stelt vast dat de verzoekster met haar betoog over het hoofd ziet dat haar aanvraag eveneens werd afgewezen op grond van de vaststelling dat niet is aangetoond dat de referentiepersoon, dit is de Belgische partner van de verzoekster, beschikt over de bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De gemachtigde stelt dienaangaande het volgende in de eerste bestreden beslissing:

"(...) dat evenmin is voldaan aan de middelenvereiste zoals beschreven in art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Daarin staat dat om gezinshereniging te kunnen bekomen, de Belgische referentiepersoon moet aantonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, minstens gelijk aan 120 % van het bedrag bedoeld in art. 14, §1, "° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen dient rekening gehouden te worden met hun aard en regelmaat en mag geen rekening gehouden worden met middelen verkregen uit aanvullende bijstandstelsels. Uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijkt de Belg een inkomen te ontvangen via de FOD Sociale zekerheid. Het is echter niet duidelijk wat de aard van dit inkomen is. Daardoor kan ook niet ingeschat worden wat de regelmaat en dus de stabiliteit van dit inkomen is. Verder wordt ook het bewijs overgemaakt dat er kinderbijslag ter beschikking zou zijn, echter met kinderbijslag mag geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Het betoog van de verzoekster doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat niet is voldaan aan de cumulatief te vervullen voorwaarden bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Daar de verzoekster de bovenstaande vaststelling dat niet voldaan is aan artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet bekritiseert, laat staan dat zij ze weerlegt, kan de verzoekster de wettigheid van de eerste bestreden beslissing niet ondergraven. De bestreden weigeringsbeslissing wordt immers reeds op voldoende wijze geschaagd door het determinerend motief dat niet is voldaan aan de voorwaarde van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, met name de voorwaarde dat moet worden aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige middelen van bestaan. Het is voor de erkenning van het verblijfsrecht aan een familielid van een Belg immers imperatief dat aan deze voorwaarde is voldaan.

De eventuele gegrondheid van de kritiek tegen de (overtollige) motivering omtrent het bewijs van een duurzame en stabiele relatie tussen de verzoekster en haar Belgische partner, kan dan ook geen afbreuk doen aan de wettigheid van de eerste bestreden beslissing die hoe dan ook overeind blijft aan de hand van het determinerende motief dat niet is voldaan aan de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet. hieraan geen afbreuk doen.

Het eerste middelenonderdeel, dat is gericht tegen de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maand, kan bijgevolg niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden.

3.2.2. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht en van de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet.

De verzoekster betoogt als volgt:

“9. Motivering m.b.t. het bevel om het grondgebied te verlaten.

Inzake moet verwezen worden naar de artikels 7 en 8 van de Vreemdelingenwet.

De staatssecretaris of zijn gemachtigde beschikken over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Artikel 8 verplicht bovendien dat de beslissing vermeldt welke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd toegepast.

In casu maakt de bestreden beslissing helemaal geen melding van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, zodat een inbreuk wordt begaan op artikel 8 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing vermeldt immers enkel het volgende :

“Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, §4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

Dit bewijst ook dat verwerende partij automatisch een bevel heeft afgeleverd om het grondgebied te verlaten, zonder afdoende te motiveren waarom het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven aan verzoekster.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt overigens in dat, alvorens een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

Het eerste onderdeel van artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers uitdrukkelijk dat de regel van artikel 7 bestaat, onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Indien er dus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet - in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen. Dit is in casu niet gebeurd.

10. Verzoekster is dan ook van mening dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de motiveringsplicht en met de artikels 7 en 8 van de Vreemdelingenwet. De beslissing moet daarom nietig verklaard worden.”

De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een tweede onderdeel van haar tweede middel voert de verzoekende partij aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende zou zijn gemotiveerd, doordat niet verwezen wordt naar de artikelen 7 en 8 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde zou hebben nagelaten om te motiveren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij werd afgegeven.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek laat verweerder gelden dat in de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk te lezen valt om welke reden een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, met uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 52, §4, lid 5 Koninklijk Besluit dd. 08.10.1981.

Verweerder verwijst ter zake naar artikel 52.§4,lid 5 van het Vreemdelingenbesluit:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie kan aldus op grond van voormeld artikel een bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekende partij.

Verweerder laat voorts gelden dat de artikelen 7 en 8 van de Vreemdelingenwet in casu niet dienstig kunnen worden aangevoerd, vermits voormelde bepalingen uitdrukkelijk betrekking hebben op de toegang tot het Rijk en kort verblijf (Hoofdstuk II van Titel I van de Vreemdelingenwet), terwijl door de verzoekende partij in casu een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden werd ingediend. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in de bestreden beslissing geheel terecht heeft verwezen naar de toepasselijke bepaling uit het Vreemdelingenbesluit, als juridische grondslag voor het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Terwijl tevens dient te worden benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding terdege wordt gemotiveerd om welke reden een bevel moet worden afgegeven, met name omdat de aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie afgewezen werd en bovendien werd vastgesteld dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig ander verblijfsrecht.

Geheel ten overvloede, een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten doet geen afbreuk aan de onregelmatige verblijfssituatie van verzoekende partij.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

De verzoekster wijst er onder meer op dat artikel 8 van de vreemdelingenwet voorziet dat het bevel om het grondgebied te verlaten moet verwijzen naar een specifieke bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet zodat het thans voorliggende bevel in dit opzicht niet afdoende is gemotiveerd.

Artikel 8 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

Deze bepaling is zonder meer duidelijk: het bevel om het grondgebied te verlaten moet de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet vermelden die werd toegepast. Het betreft een specifieke, bij wet voorziene, uitdrukkelijke motiveringsplicht met betrekking tot administratieve rechtshandelingen waarbij aan een vreemdeling het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Uit de tekst van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat er twaalf bepalingen, criteria, bestaan op grond waarvan de minister of zijn gemachtigde “kan” dan wel “moet” beslissen om aan een vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, oor de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

(...)"

In de voorliggende zaak kan slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft zonder daarbij één van de twaalf bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet te vermelden die hij toepast. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt zodoende niet de wettelijke grondslag, zoals vereist door artikel 8 van de vreemdelingenwet.

De verweerder houdt voor dat de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet *in casu* niet kunnen worden aangevoerd omdat deze bepalingen zijn opgenomen in Hoofdstuk II van Titel I van de vreemdelingenwet en dus enkel toepasbaar zijn in een situatie van "*kort verblijf*", terwijl de verzoekster een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden heeft ingediend.

De verweerder gaat met zijn repliek in de nota met opmerkingen echter voorbij aan het feit dat de thans bestreden akte tevens en in de eerste plaats het verblijf van meer dan drie maanden, aangevraagd in het kader van gezinshereniging met een Belg overeenkomstig de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet, heeft geweigerd. De beslissing houdende de weigering van het verblijf in het kader van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet gaat in de chronologie noodzakelijkerwijze vooraf aan de beslissing waarbij het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. De artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet betreffen bepalingen onder Titel II, '*Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen*', hoofdstuk I '*Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg*' van de vreemdelingenwet. Wanneer in de bestreden akte reeds is vastgesteld dat in het geval van de verzoekster niet is voldaan aan de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet zodat verzoeksters aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg wordt geweigerd, dan wordt hiermee meteen vastgesteld dat de aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende de familieleden van een Belg *in casu* niet van toepassing zijn. Alsdan valt de verzoekster dus integraal terug onder de algemene bepalingen van Titel I van de vreemdelingenwet, met inbegrip van de bepalingen onder hoofdstuk II '*Toegang tot het grondgebied en kort verblijf*'. De bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet laten hierover overigens geen twijfel bestaan.

De verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan, gezien de in artikel 8 van de vreemdelingenwet opgenomen uitdrukkelijke motiveringsverplichting, dus niet volstaan als een voldoende motivering in rechte voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit artikel bepaalt trouwens slechts dat de verweerder wanneer hij een verblijfsaanvraag niet inwilligt desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven. Het woord "*desgevallend*"

in artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 refereert naar het feit dat verweerder dient te onderzoeken of aan de in de vreemdelingenwet bepaalde criteria is voldaan om een bevel om het grondgebied af te geven. Dit artikel vormt op zichzelf geen juridische grondslag voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De wetgever heeft de gevallen waarin een bevel om het grondgebied te verlaten kan of moet worden afgegeven daarenboven in de wet zelf vastgelegd en niet voorzien dat in een koninklijk besluit andere gronden voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kunnen worden bepaald.

De verzoekster kan derhalve worden gevolgd in haar standpunt dat de motivering van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet volstaat omdat de gemachtigde heeft nagelaten te voldoen aan de expliciete vereiste die is opgenomen in artikel 8 van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet is dan ook aangetoond.

Het tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt echter enkel tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182, 226.183, 226.184 en 226.185). Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg kan hebben dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, kaduuk wordt, laat immers slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen op zich geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van de beslissing tot weigering van verblijf.

3.3. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekster verschafft de volgende toelichtingen:

" 12. Zowel de weigering van verblijf van meer dan drie maanden als het bevel om het grondgebied te verlaten vormen een inbreuk op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM is van toepassing op personen die het voornemen hebben om in het huwelijk te treden. Zie hiervoor R.v.St. (15e k.) nr. 118.430, 16 april 2003, Rev.dr.étr. 2003, afl. 123, 252 :

Uit het dossier blijkt dat het bestuur van de aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied op de hoogte werd gebracht door de stappen die zijn partner en hij bij het gemeentebestuur hebben ondernomen. De tegenpartij was dus op de hoogte van het huwelijksvoornemen van verzoeker. Zij mocht zich dus niet onthouden van het in aanmerking nemen van deze omstandigheid. Art. 8 E.V.R.M. staat inmenging van het openbaar gezag alleen maar toe indien zij nodig is ter bescherming van een van de doelen dit artikel noemt, namelijk de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. De enige omstandigheid dat verzoeker de Vreemdelingenwet heeft overtreden, houdt niet in dat zijn verwijdering zou worden gerechtvaardigd door een van deze doelen. Men ziet niet in waardoor een van bovengenoemde doelen in het gedrang zou worden gebracht door de aanwezigheid van verzoeker in België. De verplichting die de tegenpartij aan verzoeker wil opleggen: terugkeren naar Marokko om er zich de documenten aan te schaffen die nodig zijn voor zijn terugkeer naar België staat duidelijk buiten verhouding tot de inmenging die de aangevochten handeling vormt in het privé-leven van verzoeker."
(eigen onderstrepingen)

Zie ook R.v.St. nr. 150.043, 11 oktober 2005, T.Vreemd. 2006, afl. 3, 325 :

“De aangevochten beslissing, die verzoekster verplicht terug te keren naar Marokko om aldaar een verblijfsvergunning aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, maakt een inmenging uit van de verwerende partij in de uitoefening van het recht op het privé leven en het gezinsleven beschermd door artikel 8 E.V.R.M.

Verzoekster maakt melding van een verblijf van meer dan twee jaar in België, dat wellicht onregelmatig is geworden. De relatie die zij onderhoudt met haar Belgische levensgezel is werkelijk en voldoende nauw opdat hieruit het begin van een gemeenschappelijk leven kan worden afgeleid, zodanig dat de scheiding van deze levensgezel voor een onbepaalde periode een aantasting zou uitmaken die niet in verhouding staat met het recht op eerbied van het privé- en het gezinsleven.”

Deze rechtspraak is naar analogie perfect van toepassing op onderhavige zaak van verzoekster.

Verzoekster en de heer V(...) hebben het voornemen om in het huwelijk te treden.

De staatssecretaris bevoegd voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede is hiervan perfect op de hoogte aangezien de bestreden beslissing melding maakt van het advies van het Openbaar Ministerie, waarin wordt beweerd dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk.

Het is nog steeds de bedoeling van verzoekster en de heer V(...) om te huwen.

Dit is de reden waarom zij de kwalificatie van schijnhuwelijk aanvechten via een burgerlijke procedure voor de rechtbank van eerste aanleg te Brugge.

Op grond van artikel 12 EVRM heeft eenieder het recht om te huwen. Het staat vast dat verzoekster en de heer V(...) die intentie hebben. Zij vechten zelfs de weigering tot voltrekking van hun huwelijk aan voor de rechtbank van eerste aanleg te Brugge.

Het bevel om het grondgebied te verlaten op een datum die voorafgaat aan de datum van het huwelijk vormt een beletsel voor het huwelijk van verzoekster, hetgeen een ernstige schending van artikel 12 EVRM inhoudt. Het recht om te huwen mag niet ondergeschikt zijn aan de verblijfsituatie van de betrokken vreemdeling.

R.v.St. (11e k.) nr. 73.777, 19 mei 1998, Jaarboek Mensenrechten 1998-00, 310, noot BAETEN, S.

Bijgevolg is de beslissing waarbij verzoekster het grondgebied moet verlaten en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden eveneens in strijd met artikel 12 EVRM aangezien het voornemen van verzoekster om te huwen wordt gedwarsboord indien zij België moet verlaten en zij hier niet langer mag blijven.

13. Verzoekster verwijst ook naar de vaststaande rechtspraak van de Raad van State waarbij werd beslist dat artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert.

De algemene stelling dat een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken volstaat niet.

De toepassing van de Vreemdelingenwet, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM worden getoetst met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de vreemdeling anderzijds.

Zie ook volgende bemerkingsen in het arrest van de Raad van State van 1999, die naar analogie op onderhavige zaak kunnen toegepast worden (R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999, A.P.M. 1999, 128) :

“Het bevel om het grondgebied te verlaten verbiedt de vreemdelinge inderdaad niet in het huwelijk te treden, maar het stoort ernstig de uitoefening van dit recht door aan dit huwelijk een hinderpaal te stellen waarvan te voorzien is dat hij alleen kan worden uit de weg geruimd door langdurige en ingewikkelde administratieve stappen.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.”

Minstens maakt de bestreden beslissing in casu niet duidelijk dat een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 of artikel 12 EVRM heeft plaatsgevonden voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

14. De bestreden beslissing maakt zonder enige twijfel een ernstige inbreuk op de artikelen 8 en 12 van het EVRM en dient daarom nietig te worden verklaard."

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekster de aangevoerde schendingen van de artikelen 8 en 12 van het EVRM voornamelijk betreft op de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 augustus 2014. De verzoekster heeft evenwel, zoals blijkt uit de bespreking onder punt 3.2., reeds een gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten leidt. Een verder onderzoek naar de eventuele gegrondheid van de overige middelen die tegen het bevel om het grondgebied te verlaten worden aangevoerd, dringt zich dan ook niet op.

Het middel wordt derhalve enkel onderzocht in de mate dat het wordt betrokken op de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 7 augustus 2014 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Wat de aangevoerde schending van artikel 12 van het EVRM betreft, wijst de Raad er op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden verzoeksters recht op huwen, zoals voorzien in artikel 12 van het EVRM zou schenden. De loutere beslissing waarbij aan de verzoekster het verblijfsrecht wordt geweigerd laat haar recht om te huwen immers onverkort. Het feit dat de verzoekster vooralsnog niet kan huwen met haar Belgische partner kan niet aan de weigeringsbeslissing van de gemachtigde worden toegeschreven, maar is louter het gevolg van de beslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand houdende de weigering van de huwelijksvoltrekking. Het behoort niet tot de rechtsmacht van de Raad om zich over een dergelijke weigeringsbeslissing uit te spreken vermits deze bevoegdheid bij wet, met name artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek, is opgedragen aan de rechtbank van eerste aanleg, thans de familierechtbank.

De verzoekster kan zich derhalve niet dienstig beroepen op een schending van artikel 12 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekster stelt dat artikel 8 van het EVRM van toepassing is op personen die het voornemen hebben om te huwen en geeft aan dat zij met haar Belgische partner in het huwelijk wenst te treden en dat zij daartoe tegen de beslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand houdende de weigering van de huwelijksvoltrekking een beroep heeft ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg. De verzoekster beroept zich zodoende op een gezinsleven in België.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er daadwerkelijk een gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de (eerste) bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het betreft een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of

een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

De Raad stelt vast dat de verweerder in de nota met opmerkingen betwist dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, hij wijst er op dat het voorgenomen huwelijk tussen de verzoekster en de heer V(...) door de ambtenaar van de Burgerlijk Stand werd geweigerd wegens schijnhuwelijk. Hoewel de verzoekster stelt dat zij tegen deze beslissing een beroep heeft ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, moet de Raad er op wijzen dat hij – zoals hierboven uiteengezet - niet over de rechtsmacht beschikt om de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand op zijn wettigheid te beoordelen of om zich in de plaats van deze ambtenaar of de rechtbank van eerste aanleg uit te spreken over het wettig karakter van het voorgenomen huwelijk.

De Raad verwijst naar het advies van 7 juli 2014 uitgaande van het Parket van de procureur des Konings West-Vlaanderen, afdeling Brugge. Dit advies bevindt zich in het administratief dossier en het bevat een aantal zeer duidelijke contra-indicaties voor het aannemen van een effectief beleefde gezinssituatie in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een aantal specifieke vaststellingen in het advies van de procureur des Konings.

De Raad is van oordeel dat het de verzoekster toekwam om, gelet op de contra-indicaties in het administratief dossier, met concrete elementen het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het dan ook in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekster blijft hierin volkomen in gebreke.

Een effectief doorleefd gezinsleven van de verzoekster met de heer V(...) wordt door de verzoekster niet aangetoond. Aangezien geen gezinsleven aannemelijk werd gemaakt dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, dient evenmin te worden nagegaan of er *in casu* – het betreft immers een situatie van een eerste toelating en is er geen sprake van de weigering van een voortgezet verblijf – een positieve verplichting bestaat voor de overheid om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. the Netherlands).

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3.4. In een vierde middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“16. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering onder andere rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind.

Ook artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat de belangen van het kind de eerste overweging moeten vormen.

In casu werd geen rekening gehouden met de belangen van M(...) B(...), de dochter van verzoekster.

Artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag vermeldt specifiek dat de staten het recht op onderwijs van het kind moeten erkennen.

De dochter van verzoekster, M(...), loopt school in het Atheneum van Veurne waar ze moderne wetenschappen volgt.

Zie stuk 4 voor haar resultaten van vorig schooljaar. Op haar rapporten staan alleen maar goede commentaren. Zie ook de derde pagina van stuk 4: M(...) had zelfs het beste klasresultaat. M(...) is met

andere woorden een zeer goede studente hetgeen aantoonde dat zij hier als studente perfect is geïntegreerd.

Op 1 september vatte ze het derde jaar secundair onderwijs aan (tweede graad).

De beslissing van de verwerende partij zet dit nu allemaal op de helling.

17. In de bestreden beslissing werd ook het verdere verblijf van de dochter van verzoekster geweigerd en kreeg ook haar dochter het bevel om het grondgebied te verlaten. De dochter van verzoekster volgt immers de verblijfsituatie van haar moeder.

Dit is evenwel flagrant in strijd met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het is dan ook meteen duidelijk dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen. *In casu* heeft de verzoekster echter reeds een gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de thans bestreden verwijderingsmaatregel, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten, leidt. Een verder onderzoek in het kader van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dringt zich *in casu* dan ook niet op.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekster kan de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien dat de thans bestreden beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zou impliceren dat verzoeksters dochter haar scholing zou moeten stopzetten. Aangezien de verzoekster nalaat om te verduidelijken in hoeverre het louter afwijzen van de aanvraag in het kader van gezinshereniging het recht op onderwijs van haar minderjarige dochter zou schenden, kan zij zich hoe dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag.

In verband met artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag wijst de Raad er tot slot nog op dat moeilijk kan worden ingezien hoe de belangen van verzoeksters minderjarige dochter zouden zijn gediend bij het inwilligen van de aanvraag gezinshereniging ten aanzien van een Belgische man die reeds veroordeeld is wegens aanranding van de eerbaarheid van minderjarigen. De procureur des Konings heeft hieromtrent in zijn advies van 7 juli 2014, dat zich in het administratief dossier bevindt, het volgende gesteld: *“Mijnheer verblijft op heden in het PCB voor het bezit en de verspreiding van kinderporno. Tevens werd hij veroordeeld voor aanranding van de eerbaarheid van minderjarigen. Mijnheer heeft geen contact meer met zijn kinderen doch zoekt wel contact op een manier die vragen oproept bij mijn ambt. Hij misbruikt de naam en de account van mevrouw B(...) en diens minderjarige dochter teneinde in contact te komen met zijn dochter, die na deze pogingen klacht in diende voor stalking.”* en nog *“Blijkbaar schuwt mevrouw het risico niet om haar minderjarige dochter onder te brengen bij een recidiverende zedendelinquent teneinde haar verblijfsrecht te bekommen.”* Gelet op deze gegevens kan niet zonder meer worden aangenomen dat een positieve beslissing inzake de verblijfsaanvraag van verzoeksters minderjarige dochter het hoger belang van het kind zou dienen. De verzoekster legt voor het overige ook niet uit op welke wijze de thans bestreden weigeringsbeslissing zou strijden met het belang van haar minderjarige dochter. Een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag kan niet worden aangenomen.

Het vierde middel, voor zover dienstig aangevoerd, is ongegrond.

3.5. In een vijfde middel voert de verzoekster de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur alsook van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"19. Verzoekster (en haar dochter) werden voorafgaand aan de bestreden beslissing niet gehoord.

Daarom is verzoekster van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Zo staat bijvoorbeeld in de bestreden beslissing dat het niet duidelijk zou zijn wat de aard van de inkomsten zijn die de heer V(...) zou ontvangen en of die wel regelmatig en stabiel zijn (zoals vereist conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet). Als verzoekster daaromtrent gehoord was geweest, had zij kunnen verduidelijken dat het om een invaliditeitsuitkering gaat aangezien de heer V(...) meer dan 66% arbeidsongeschikt is, zodat er evident maandelijkse betalingen gebeuren.

20. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

(eigen onderstrepingen)

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord diende te worden, noch kennis diende genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 01.12.2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen".

Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

21. Verzoekster is dan ook van mening dat de bestreden beslissing waarbij een verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht geschonden."

Ook dit middel wordt enkel onderzocht in de mate dat het betrekking heeft op de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten dient immers reeds op andere gronden te worden vernietigd.

In de mate dat de verzoekster zich in de aanhef van het middel wederom beroept op een schending van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", herhaalt de Raad dat het administratief recht geen enig en uniek algemeen beginsel van behoorlijk bestuur kent, maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Zoals uiteengezet onder punt 3.1., is ook het vijfde middel onontvankelijk in de mate dat de verzoekster de schending aanvoert van 'het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur'.

Verder merkt de Raad op dat artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen:

"1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)"

In casu is artikel 41 van het Handvest niet van toepassing.

Immers heeft de bestreden beslissing betrekking op een verblijfsaanvraag in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dit is een gezinshereniging met een Belgische onderdaan. Het gaat bovendien om een puur internrechtelijke situatie, waarbij de burger van de Unie in kwestie, met name de Belgische referentiepersoon, zijn recht op vrij verkeer niet uitoefent noch heeft uitgeoefend.

De Raad wenst te dezen ook te verwijzen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof met nr. 167/2013 van 19 december 2013, punt B.4.5. :

"Overeenkomstig de artikelen 4 en 5 van het Verdrag betreffende de Europese Unie behoren de bevoegdheden die in de Verdragen niet aan de Unie zijn toegedeeld, toe aan de lidstaten. Aldus zijn de lidstaten bevoegd om te bepalen onder welke voorwaarden de familieleden van een eigen onderdaan wiens situatie geen aanknopingspunt heeft met het Unierecht, een verblijfstitel kunnen verkrijgen. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het Unierecht immers niet van toepassing in een zuiver interne situatie (HvJ, 5 mei 2011, C-434/09, McCarthy, punt 45; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punt 60). De in de richtlijn 2004/38/EG en de in artikel 40bis en andere van de wet van 15 december 1980 aan de familieleden van een burger van de Unie verleende rechten zijn onlosmakelijk verbonden met de uitoefening door die burger van de Unie van zijn recht van vrij verkeer. Volgens artikel 3, lid 1, is de richtlijn van toepassing op iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden, zoals gedefinieerd in artikel 2, punt 2), van die richtlijn, die hem begeleiden of zich bij hem voegen (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 39; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punt 53). De richtlijn is niet van toepassing op de familieleden van een burger van de Unie, die nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en steeds verbleven heeft in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit (HvJ, 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punt 58; 8 mei 2013, C-87/12, Ymeraga e.a., punt 30)."

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat de richtlijnen 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort Richtlijn 2003/86) en de Burgerschapsrichtlijn, niet van toepassing zijn op staatsburgers van derde landen die om een verblijfsrecht verzoeken om zich te voegen bij hun familieleden die burgers van de Unie zijn, die nimmer gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en steeds hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten (HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci t. Bundesministerium für Inneres). Het staat niet ter discussie dat de verzoekster en haar dochter een aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden, indienden in functie van een Belgische man. Er blijkt niet uit het administratief dossier dat deze Belg gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Hij moet als een statische burger van de Unie worden beschouwd. De verzoekster kan, bij gebreke aan een "intra-communautaire aspect" in beginsel dan ook niet dienstig verwijzen naar het Unierecht. Enkel wanneer een door de Belgische wetgever voorziene regeling tot gevolg zou hebben dat de burger van de Unie, *in casu* de Belgische referentiepersoon "het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten of de uitoefening wordt belemmerd van haar recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten" dient het Unierecht, in een puur nationale context, toch te primeren (HvJ van 5 mei 2011, C-434/09

McCarthy t. Secretary of State for the Home Department). In de voorliggende zaak wordt door verzoekster niet aangetoond dat de toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet tot gevolg heeft dat de Belgische referentiepersoon niet zou kunnen genieten van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten en evenmin blijkt dat de toepassing van voormelde wetsbepaling tot gevolg heeft dat de uitoefening van diens recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten wordt belemmerd. In dit verband stelde het Hof van Justitie nog dat *“het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, [...] bijgevolg op zich niet [volstaat] om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend”* (HvJ 15 november 2011, C- 256/11 Dereci t. Bundesministerium für Inneres).

Er is *in casu* geval dan ook geen sprake van een ten uitvoerlegging van het recht van de Unie zoals beschreven in artikel 51 van het Handvest.

De verzoekster kan derhalve niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest en het daarin vervatte recht op behoorlijk bestuur.

In de mate dat de verzoekster met haar betoog dat de bestreden weigeringsbeslissing diende te worden voorafgegaan door een verhoor, zou doelen op een schending van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur merkt de Raad op dat deze hoorplicht inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door een verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, *quod in casu*, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247). De verzoekster heeft overigens ruimschoots de gelegenheid gehad om haar aanvraag en die van haar dochter te stofferen met alle mogelijke stukken en bewijsmiddelen.

Een schending van de hoorplicht kan *in casu* dan ook niet worden aangenomen.

Het vijfde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.6. In een zesde middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 6 en 13 van het EVRM.

De verzoekster verschaft de volgende toelichting:

“23. Krachtens artikel 6 EVRM heeft iedereen recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie.

Indien de bestreden beslissing wordt uitgevoerd, wordt dit recht aan verzoekster ontnomen in de procedure die wordt gevoerd voor de rechtbank van eerste aanleg te Brugge waarbij de weigering tot voltrekking van het huwelijk wordt aangevochten. Zie stuk 3.

De rechten van verdediging van verzoekster worden fundamenteel geschonden als zij het grondgebied moet verlaten aangezien zij haar verdediging niet meer ten volle zal kunnen ontwikkelen in die procedure wanneer zij niet meer in België verblijft.

Bovendien bepaalt artikel 13 EVRM dat wanneer één van de rechten van het EVRM zijn geschonden, men recht heeft op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie.

De ambtenaar van de burgerlijke stand van Brugge wilde het huwelijk van verzoekster en de heer V(...) niet voltrekken. Dit is een inbreuk op artikel 12 EVRM, het recht om te huwen.

Dit betekent dat verzoekster (en de heer V(...)) conform artikel 13 EVRM daadwerkelijke rechtshulp moet worden geboden ter voorkoming van die inbreuk.

Als verzoekster niet meer in België kan verblijven in afwachting van een resultaat in de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg te Brugge, dan is er met zekerheid sprake van een inbreuk op artikel 13 EVRM.

Het recht op daadwerkelijke rechtshulp wordt immers geschonden indien verzoekster verplicht zou worden om die procedure vanuit het buitenland te volgen, waardoor de communicatie met haar raadsman zeer ernstig wordt bemoeilijkt, zelfs onmogelijk wordt gemaakt, en waardoor haar het recht wordt ontnomen om in persoon aanwezig te zijn op de pleitzitting van die zaak (voorzien op 03.12.2014).

24. De bestreden beslissing van de verwerende partij vormt dus een inbreuk op de artikels 6 en 13 EVRM."

Uit het betoog ter ondersteuning van het zesde middel blijkt dat de verzoekster enkel de in de bestreden beslissing vervatte verplichting om het grondgebied te verlaten viseert. Het hele middel wordt immers opgehangen aan de schending van verzoeksters rechten van verdediging *"als zij het grondgebied moet verlaten"*.

De verzoekster heeft evenwel, zoals blijkt uit de bespreking onder punt 3.2., reeds een gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring leidt van het in de bestreden beslissing vervatte bevel om het grondgebied te verlaten. Een verder onderzoek naar de eventuele gegrondheid van de overige middelen die tegen het bevel om het grondgebied te verlaten worden aangevoerd, dringt zich dan ook niet op.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat uit verzoeksters betoog niet kan blijken op welke wijze de beslissing houdende de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden, haar zou verhinderen om aanwezig te zijn op de pleitzitting inzake het beroep tegen de beslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand houdende de weigering van de huwelijksvoltrekking. Deze beslissing dient te worden onderscheiden van het tevens afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten.

De aangevoerde schending van de artikelen 6 en 13 van het EVRM is dan ook niet dienstig aangevoerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 7 augustus 2014 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het zesde middel is niet ontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft.

3.7. In een zevende en laatste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Zij betoogt als volgt:

"26. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing het volgende :

"Betrokkenen legden ter staving van de stabiliteit en duurzaamheid van de relatie niets meer voor, ??? (onleesbaar) omdat zij reeds sinds 11.01.2013 wettelijk samenwonend zijn en daarmee menen dat aan deze voorwaarde is voldaan. Echter, onderzoek door het parket, naar aanleiding van een aangifte voorgenomen huwelijk wijst uit dat de relatie tussen de partners helemaal niet als stabiel en duurzaam kan omschreven worden (zie daartoe het advies van het parket dd. 7.07.2014).

Opmerkelijke vaststellingen bij dit onderzoek zijn alvast dat mijnheer voor verspreiding van kinderporno en aanranding van de eerbaarheid van minderjarigen in de gevangenis zit en mijnheer een sexwebcam bij hem thuis uitbaatte waarin betrokkene figureerde. Vandaar dat ertoe moet besloten worden dat ondanks de formele voorwaarde van 1 jaar samenwonen is voldaan, niet kan worden vastgesteld dat het totstandkomen van een duurzame levensgemeenschap worden geogd, evengoed voor het voorgenomen huwelijk als, bij uitbreiding, de reeds bestaande wettelijke samenwonen. De wettelijke samenwonen kan daarom niet als rechtsgrond tot het bekomen van verblijfsrecht voor betrokkene worden aanvaard."

27. Die argumentatie schendt artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis voorziet in verblijfsrecht voor familie van de unieburger, waaronder de partner met wie de unieburger een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voor zover aan een aantal voorwaarden voldaan is.

Artikel 40bis §2 2° bepaalt het volgende :

“De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.”

(eigen onderstrepingen)

Indien een vreemdeling aan al voormelde voorwaarden voldoet, dan wordt toepassing gemaakt van artikel 40bis § 4 :

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

(...)”

(eigen onderstrepingen)

In casu moet er besloten worden dat verzoekster voldoet aan alle voorwaarden zoals gesteld in artikel 40bis §2 en dat zij dus samen met haar dochter het recht moet krijgen om op basis van haar duurzame relatie met de heer V(...) in België te blijven voor een periode langer dan drie maanden.

De bestreden beslissing is incorrect door te stellen :

“Vandaar dat ertoe moet besloten worden dat ondanks de formele voorwaarde van 1 jaar samenwoont is voldaan, niet kan worden vastgesteld dat het totstandkomen van een duurzame levensgemeenschap wordt geoogd (...).”

Nochtans stelt artikel 40bis van de Vreemdelingenwet zeer duidelijk dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie “is aangetoond” en dus ontegensprekelijk is bewezen door één jaar samenwoont. Dan kan er geen verdere overweging meer volgen omtrent de duurzaamheid en de stabiliteit van een relatie.

Bovendien kan de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van weigering tot voltrekking van het huwelijk op zich geen argument vormen om het verblijf op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet te weigeren.

Artikel 40bis §2 2° f) bepaalt immers uitdrukkelijk dat enkel de weigering tot het voltrekken van het huwelijk een argument is om het verblijfsrecht ook te weigeren als die weigering in kracht van gewijsde is getreden.

In casu is dit niet het geval.

Verzoekster tekende immers samen met de heer V(...) hoger beroep aan tegen de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken (stuk 3).

28. Ondergeschikt.

En zelfs als zou besloten worden dat er toch nog bewijzen moesten aangebracht worden van het duurzame en stabiele karakter van de relatie van verzoekster en de heer V(...), quod non, dan nog moet geoordeeld worden dat de verwerende partij zeer selectief is geweest door twee elementen uit het advies van het OM te pikken en geen rekening te houden met het geheel aan feiten.

De bestreden beslissing heeft met andere woorden niet de vereiste feitelijke grondslag om te besluiten dat er geen duurzame relatie zou zijn.

Indien alle feiten correct in acht zouden worden genomen, dan kan alleen maar beslist worden dat er wel degelijk een duurzame relatie is.

Verzoekster heeft ondertussen een relatie van bijna twee jaar met de heer V(...).

Bovendien tekenden verzoekster en de heer V(...) beroep aan tegen de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brugge om hun huwelijk te voltrekken. Dit doet men alleen wanneer er een waarachtige, duurzame en stabiele relatie is.

De heer V(...) is momenteel wel opgesloten in de gevangenis te Brugge, maar hij schrijft verzoekster wekelijks meerdere brieven.

Verzoekster bezoekt de heer V(...) ook ongeveer drie keer per week in de gevangenis te Brugge (hetgeen ook bevestigd wordt in de PV's die in het dossier van de ambtenaar van de burgerlijke stand zitten). Een drietal keer per maand is er een 'ongestoord bezoek'. Dit doet men niet indien er geen sprake is van een stabiele en duurzame relatie.

Het is echter alsof de verwerende partij, net zoals de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brugge overigens, de bestreden beslissing heeft genomen op basis van het gerechtelijk verleden van de heer V(...).

Het is in strijd met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet om het gerechtelijk verleden van de heer V(...) een rol te laten spelen in de beoordeling of verzoekster (en haar dochter) een recht op verblijf in België heeft.

29. *De bestreden beslissing maakt een inbreuk op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en moet daarom nietig verklaard worden."*

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of

elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

[...]

In casu is echter ook artikel 40ter van de vreemdelingenwet van toepassing. Het staat immers buiten betwistingen dat de thans voorliggende aanvragen werden ingediend in functie van een Belgische onderdaan.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

[...]

De Raad herhaalt dat hieruit blijkt dat de partner in een geregistreerd partnerschap enkel als familielid van een burger van de Unie c.q. Belg (in samenlezing met artikel 40ter van de vreemdelingenwet) in aanmerking komt indien deze aantoonbaar aan alle gestelde voorwaarden te voldoen, met name de voorwaarden a) tot en met f) zoals vermeld in artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet en de voorwaarden specifiek in het kader van gezinshereniging met een Belg zoals vermeld in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet. Het gaat duidelijk om cumulatief te vervullen voorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht aan een partner van een Belg.

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt duidelijk dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zijn juridische grondslag vindt enerzijds in de artikelen 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet en anderzijds in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet, en dat de feitelijke grondslag kan worden gevonden enerzijds in de vaststelling dat niet is aangetoond dat de verzoekster en haar partner een duurzame en stabiele relatie onderhouden en anderzijds in de vaststelling dat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste en meer bepaald de voorwaarde dat

de referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De gemachtigde concludeert dat "gezien het geheel van bovenstaande elementen" het verblijfsrecht aan de verzoekster niet kan worden toegestaan.

De Raad stelt vast dat de verzoekster met haar betoog over het hoofd ziet dat haar aanvraag eveneens werd afgewezen op grond van de vaststelling dat niet is aangetoond dat de referentiepersoon, dit is de Belgische partner van de verzoekster, beschikt over de bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De gemachtigde stelt dienaangaande het volgende in de eerste bestreden beslissing:

"(...) dat evenmin is voldaan aan de middelenvereiste zoals beschreven in art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Daarin staat dat om gezinshereniging te kunnen bekomen, de Belgische referentiepersoon moet aantonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, minstens gelijk aan 120 % van het bedrag bedoeld in art. 14, §1, "° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen dient rekening gehouden te worden met hun aard en regelmaat en mag geen rekening gehouden worden met middelen verkregen uit aanvullende bijstandstelsels. Uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijkt de Belg een inkomen te ontvangen via de FOD Sociale zekerheid. Het is echter niet duidelijk wat de aard van dit inkomen is. Daardoor kan ook niet ingeschat worden wat de regelmaat en dus de stabiliteit van dit inkomen is. Verder wordt ook het bewijs overgemaakt dat er kinderbijslag ter beschikking zou zijn, echter met kinderbijslag mag geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Het betoog van de verzoekster doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat niet is voldaan aan de cumulatief te vervullen voorwaarden bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Daar de verzoekster de bovenstaande vaststelling dat niet voldaan is aan artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet bekritiseert, laat staan dat zij ze weerlegt, kan de verzoekster de wettigheid van de eerste bestreden beslissing niet ondergraven. De bestreden weigeringsbeslissing wordt zoals reeds hoger uiteengezet op voldoende wijze geschraagd door het determinerend motief dat niet is voldaan aan de voorwaarde van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, met name de voorwaarde dat moet worden aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige middelen van bestaan. Het is voor de erkenning van het verblijfsrecht aan een familielid van een Belg immers imperatief dat aan deze voorwaarde is voldaan.

De eventuele gegrondheid van de kritiek tegen de (overtollige) motivering omtrent het bewijs van een duurzame en stabiele relatie tussen de verzoekster en haar Belgische partner, kan dan ook geen afbreuk doen aan de wettigheid van de eerste bestreden beslissing die hoe dan ook overeind blijft aan de hand van het determinerende motief dat niet is voldaan de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet. hieraan geen afbreuk doen.

Het zevende middel kan bijgevolg niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leiden.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring kan leiden van de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekster heeft daarnaast wel een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten. Wat deze beslissing betreft dient te worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp is.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 7 augustus 2014 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de in artikel 1 vernietigde beslissing, is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE